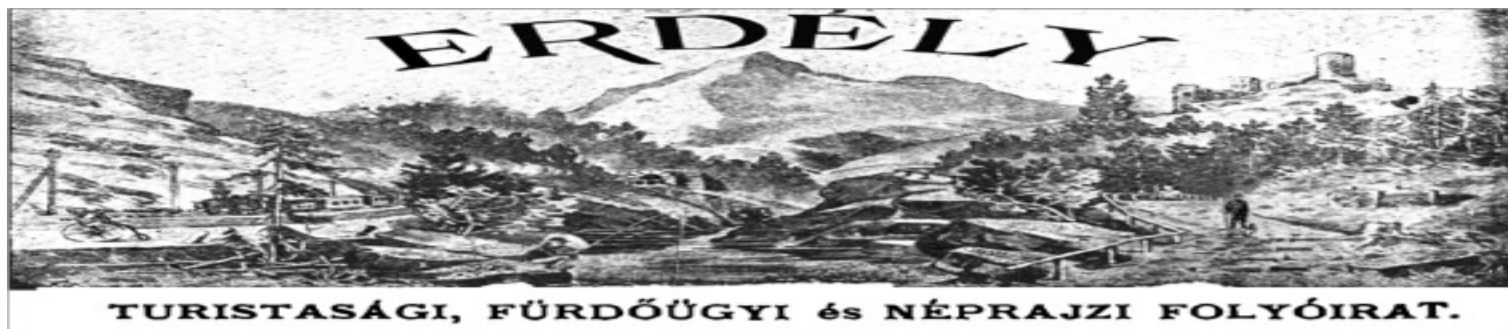

Erdély

ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 121. szám
2018/11.Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 ÉrtesítőjeFőszerkesztő: Tóthpál Tamás
(tothpaltamas@gmail.com)
Főmunkatárs: Pál Gyöngyi

Tíz meg tíz

■ Tíz éve jelent meg a Szabadságban a 21. századi kolozsvári kirándulókat összefogó Erdélyi Kárpát-Egyesület kolozsvári szervezetének hírlapja, az új kiadású Erdély első száma. Egy régés-régi turistalapelnyőnkébe kívánt lépni, több mint száz évvel az alapítása után. Mondhatnánk, hogy az 1800-as évek vége óta eltelt évszázadban csak a dombok, fák, sziklák maradtak változatlanok, de ez sem lenne maradéktalanul igaz, hiszen az időjárás túl a modern ember szinte mindent megváltoztatott maga körül, néha jól, néha rosszul. Most nem a veszteségeket keressük, inkább örülünk a sikereknek.

Az Erdély szerkesztőjeként különleges volt látni, ahogyan az elmúlt tíz évben a lappal együtt élt, növekedett az EKE kolozsvári szervezete, amit szintén éppen tíz éve, 2008 novemberében jegyeztek be EKE – Kolozsvár 1891 néven. A cél ma is ugyanaz, mint száz éve: tudatos turistaként járni, megismerni, megismertetni tájainkat, természeti kincseinket. Csak az eszközök változtak. Egy ilyen eszköz az Erdély is. A világháló hatalmas lehetőség: az Erdély, a túratervek a Szabadság honlapján, az EKE honlapján, a közösségi hálón is fellelhető, az emberek olvassák, osztogatják, viszik, mint a jó bort.

Van, aki magányosan szeret kirándulni, más csak a szűk családdal, megint mások baráti társasággal. Az EKE közösségi kirándulásokat kínál. Csoportban fedezhetjük fel a kirándulóhelyeket, és ez sokszor pazar lehetőség. Remek annak, aki frissiben költözik Kolozsvárra és nem ismeri a tájat, kirándulni szeretne, társaságra vágyik. Nagyszerű annak, aki egy reggel úgy ébred, hogy márpedig máttól kirándulni akar, csak éppen nem tudja, merre induljon. Kiváló azoknak, akik kétféleképpen mindig mindenhol eltévednek, mert minden fát és bokrot egyformának látnak, és hiába keresik a fa törzsén azt a fránya mohát, mert az körbeöleli a tölgyeket, és nem tudják leolvasni róla, merre is van észak.

Sokáig úgy hittük, az EKE nyugdíjasklub. Évekkel ezelőtt a szervezők elhívtak egy buszos kirándulásra. Mi tagadás, akkor éppen talán két középkorúbb turista utazott még velünk. Lenyűgözve néztem a nyolcvanéves néni, amint nekigyürkőzik a Sólóymkő-várhoz vezető hegynek. Mosolyogva figyeltem csipkelődéseiket, belső vicceiket, amelyeket ők nagyon jól értenek, és ki tudja hányadszor nevetnek jóízűen az áthallásokon. Ahogy végigkínálgatták egymást a süteményeikből. Ahogy kettesével összebújva a buszban meghányták-vetették a legfrissebb híreket, gyerekekről, unokákról, meg még a szomszédokról is. Ahogy énekeltek. Megszedték zacskóikat medvehagymával. Elláttak fenséges medvehagymás receptekkel, például az oly divatos pesztókrémével, amiben még a gyermekek is beveszik az efféle zöldeket. Hazafelé megvacsoráztak az egyik útszéli vendéglőben, s már tervezték a következő barangolást. Biztos itt is akadnak rosszabb napok, irigykedések, bosszankodások, zsörtölődések, félreértések, akár egy családban. De sok megfáradt-fáult-beletörődött fiatal leckét vehetne tőlük életkedvből.

Az EKE ma sem húszévesek klubja, nem is lehet (és nem is kell azzá lennie), hiszen a 20–40 éves korosztálynak rengeteg elfoglaltsága, kötelezettsége emésztí fel a hétvégéit. Munka, család, nem kiránduló barátok, otthonteremtés, másféle szórakozás stb. Mára már tömegesen részt vesznek viszont az egyesület kiemelt programjain: kutyástul-macskástul-hordozókendős babástul érkeznek a családok a teljesítménytúrákra, 10–50 évesek a bringatúrákra, volt rá példa, hogy a 100–200 részvevő átlagéletkora alig haladta meg a 30 évet. Régi barátok találkoztak újra sok év után, az emlékedőknél egymást biztatják a részvevők és örülnek egymás sikereinek. Köz helyes? Csak, mint az élet. Az utóbbi évtizedekben sokszor elsírtuk az egykori EKE államosított, lerombolt, örökre elvesztett káprázatos menedékházait, de végre sikerült továbblépni a kiütközött múltisíratásból: mára kulcsosháza van az egyesületnek Csucsán, két csillagtúra közt azt csinósítják, javítgatják.

Az elmúlt tíz év alatt sokan megfordultak az egyesületben, mindenki hozzátette a magáét, ehhez az önkéntes munkához mindenki bevonzotta a maga ismerőseit, barátait, támogatóit. Van aki túrákat vezet, aki programozni tud, más szervezni, emberekkel beszélni, emberekből kihozni a legjobbat, embereket meghallgatni úgy, hogy a közösségben mindenki hasznosnak érezhesse magát. Így lett mára korszerű internetes jelentkezési felület a teljesítménytúrára, a legapróbb részletekre is kiterjedő ultraprofi szervezés – és egy olyan régi-új csapat, amely nyitott a javaslatokra, újdonságokra, ötletekre, idős és fiatalok tapasztalataira, tanácsaira, munkájára, lelkesedésére. Összeadva a tálentumokat, tenni akarást így lett az 1 meg 1-ből nem kettő, hanem tizenkettő.

A cél – az egyesületé és az Erdélyé – ma is ugyanaz, mint száz éve. Az eszközök változtak. A lehetőségek másak. Talán az igények is. Ma a mókuserékből menekülve az élményt, a felöltődést keressük, néha talán még mindig a közösséget is. Mégis, közeli-távoli tájakon barangolva százéves forrásból kortyolhatunk, abba a barlangba bújunk, amit Czárán Gyula fedezett fel, és talán éppen arra a talpalatnyi helyre lépünk, amelyet Áprily Lajos cipője is taposott. Mert a vidékek legbelül élnek. Bennünk és az utánunk jövőben. S ha engedjük, mint a következő vallomásokból is látszik: élhetnek.

Kerekes Edit

A túrázás személyes győzelem

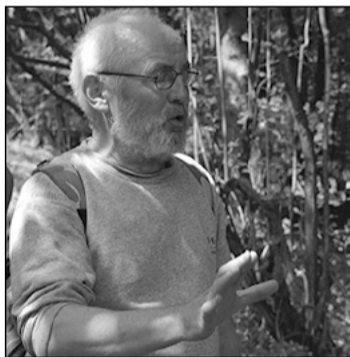
■ Nem vagyok igazi túravezető, inkább szervezőnek nevezném magam. 5 évvel ezelőtt kezdtem el részt venni a kolozsvári EKE által szervezett túrákon, 4 és fél éve vagyok az egyesület tagja, 3 és fél éve aktív tagként segítem tevékenységét. Az EKE-túrák során eljutot-

tam olyan helyekre (pl. Kakastaréj, Bélavár, Nagy-Bihar-csúcs, Istenszéke), ahova lehet, mind a mai napig még nem sikerült volna elmennem. A Nagy-Bihartúrán önkéntes „sepregetőként” kísértem a kissé lemaradt túrázókat, köztük egy egyetemista lányt, aki többször is fel akarta adni, vissza akart fordulni. Meggyőztem, hogy ne tegye, mert meg fogja bánni. Fent a csúcson megköszönte nekem, hogy „segítettem” neki feljutni, mert, mint mondta, ettől kezdve másképp fogja értékelni saját magát és azt, hogy hogyan lehet leküzdeni a fáradságérzetet. Talán akkor jöttem rá ennek az önkéntes túraszervező tevékenységnek a fontosságára: lehetőséget teremteni másoknak,

hogy eljussanak olyan helyekre, ahol esetleg még nem jártak, illetve véghezvigyenek olyan dolgokat, amelyek hitük szerint meghaladják vélt képességeiket, és rádöbbenjenek valós lehetőségeik határainak tágasságára. Ezért szervezzük a teljesítménytúrákat is, keretet alkotva egyéni próbatételekre és közösségépítésre egyaránt. Természet- és honismereti túráinkon földrajzi nevezetességeket, csodálatos tájakat, épített örökségünket próbáljuk megismertetni. Élményt szolgáltatunk, és helyell-közzel mindezekről be is számoltunk az Erdélyben az elmúlt 10 évben, és az elkövetkező évtizedben is ezt fogjuk tenni.

Branea Róbert

Visszatérések

■ Többször rendezek hagyományos/visszatérő túrát... Miért? A szeretett társához is naponta/többször visszatérünk... Ezen szokásunk a természet szeretetből merítettük ☺

2011-et írtunk... Vándortábor Alsójárán... 40 km-es javaslat: Kisbányahavas üdülőtelep–Öreghavas–Prislop–Sólóymkő-völgye–Tina-hegy–Dumitreasa–Dobrin (Andrássy havas, ahol még most is látszanak a több év-

százados nyomok)–CAPS... Kiröhögtek a kolozsváriak: „Ki fog arra menni...?” És voltunk szép számban: első nap 17-en, második nap 34-en, harmadik nap 18-an (35-en iratkoztak, de a zivatáros éjszaka után többen lemondták). Jó lenne 2019-ben bár egyszer megismételni!!! ☺

Ezen soraimmal is köszönöm mindazok közreműködését, akik akkor segítettek!!!

kissjani

Az Ökrök völgye ruhakölteményei

■ Először 2009-ben, december 13-án láttam az Ökrök völgyét (Boiu patak) és a vízesést egy EKE-kiránduláson. Kolozsvártól 90 km-re a Királyerdő hegységben, a természet részben megőrizte vadságát, a környéken érdekesebbnél érdekesebb barlangokat és természeti jelenségeket találunk (Szelek barlangja, Zichy-barlang, Révi-szoros). Borús, szürke, szomorú idő volt, igazi december közepe, már nem a szép ősz, de még nem tél. Ott ért az első havazás. A friss hó lerakódott a faágakra, sziklára, beborította a tisztásokat, megvilágosod-

dott a táj. A völgyön szekérút haladt a patak mellett, kétoldalt erdő, lombhullatók és fenyők vegyesen, egy-egy tisztás. Elhagytunk egy forrást, majd felkanyarodtunk a hegynek. A patak szélen haladtunk, párszor egyensúlyozva átkeltünk a köveken, rövidesen elértük a 7 méter magas vízesést – ez a legnagyobb a patakon kialakult sorozatból. A víz széles sávban zuhant alá a meredek sziklafalon, a vízesés alatti sziklatakőben kis tó. A gerince kapaszkodva egy sziklaszirt kilátójából (Belvedere Pietrele Boiului) tekintettünk a völgyre, majd páfrányok és lucfenyőcse-

meték mellett jutottunk a Tipleuc-súcsig, ahonnan gyönyörű a kilátás a Sebes-Körös völgyére. Az utóbbi években többször jártunk itt, kialakítva egy körtúrát. Az Ökrök völgye egyik kedvenc kirándulóhelyünk lett. Felkeressük tavasszal, ősszel is. Más-más gyönyörködőnivalóval fogad, tavasszal-nyáron a patak felett a zöld lombkoronák alagutat alkotnak, a sziklakatlant a vízesésnél beragyogja a napsugár, ősszel a tarka levelek színpompája lenyűgöző.

Pál Gyöngyi

Alsórákos, a mindig más

■ 2010 októberében az udvarhelyi EKE fotós túrát hirdetett Alsórákosra. Bár nem tartom magam igazi fotósnak, de olyan beharangozót írtak az udvarhelyiek a geológiai kincsébányának nevezett Alsórákosról, hogy gyorsan bejelentkeztem. Alsórákos Erdővidék és Szászország határán fekszik, a Persányi-hegység szorításából éppen csak kiszabaduló Olt-partján. Hajnalok hajnalán indultunk, hogy napfelkeltére a település melletti bazaltoszlopokhoz érkezzünk. Itt előkerültek az igazi fotósok felszereléséből az állványok, szűrők stb.,

én persze csak úgy egyszerűen kattintgattam, inkább csak lelki szememmel örökítettem meg a látványt. Innen egy bányagödörben kialakult tóhoz mentünk. Csodálatos volt a szikrázó napsütésben a türkizkék tóban tükröződő sziklafal, mélykék ég, fény-árnyék játéka, színek tobzódása! Akkor még nem tudtuk, hogy a legérdekesebb rész csak azután következik, az 1954-ben természetvédelmi területté nyilvánított egykori salakbánya. A régi domborulat közepe még áll, körülötte gyűrűalakban jó mélyen kibányászták a salakot. A maradék sala-

kon megjelent a növényzet, de nem takarja el teljesen. A vöröses barnától a feketéig változó színekben pompázó salak bizarr formákat alkot, melyek állandóan alakulnak a szél és a víz hatására, így ahányszor megyünk, annyiféle tájat látunk. A salakbánya erőteljes vöröses színe érdekes kontrasztokat alkot a zöld vagy tarka őszi növényzettel, az ég kékjével és a bányató türkizkék vizével, valóságos vadnyugat érzés. Természetjáróknak, hobbi- vagy profi fotósoknak igazi kincsésbánya!

Kovács D. Zsuzsa

Gyereksíversenyek EKE-módra

■ Jövőre 28. alkalommal vehetünk részt az EKE Vándortáborban, huszonegyedik alkalommal kerül megszervezésre a Jókai Mór, illetve hatodszorra az Erőss Zsolt Teljesítménytúra, és még hosszan lehetne sorolni a nagyszerű EKE-rendezvényeket. E nagy számok halmazában lassan helyet kap az EKE gyereksíversenye, melyre 15. alkalommal kerül sor 2019-ben.

Pár lelkes barát segítségével 2005-ben született meg az első verseny, Feleken, a régi sípályán, a házak mellett – akkor híre sem volt még az új feleki felvonónak, a régi kolozsvári sízők még magukénak tudhattak pár nem hivatalos, mégis számon tartott, sílécclal levert pályát, a Felek mellett például a Hajtás-völgyben. A versenyt 2006–2015 között a régi kisbányai sípályán szerveztük, a biztosabb hóviszonyok miatt 2016 óta a kisbányai Buszkáton. 2013-ban nem volt hó a környéken, így a verseny Borszákon zajlott.

Már első évben 42 gyerek állt rajthoz, a részvételi létszám évről évre nőtt (idén 124-re). Célunk nem volt eget rengető: hasznos időtöltést szeretünk volna biztosítani kicsiknek és nagyoknak egyaránt, megszerettetni a gyerekekkel a téli sportokat, egészségesebb életmódra nevelni őket. A résztvevők 2,5–14 évesek. A 2005-ben alig totyogó apróságok lassan betöltik, betöltötték a 15. életévüket, így már nem indulhatnak a versenyen. A díjazottak oklevelet, könyvet, játékokat, nyereségtárgyakat kapnak, a nyertesek kupát is, de minden gyereknek jár részvételi oklevél és csoki, emléktárgy.

2018-tól társszervezője a versenynek az EKE – Kolozsvár 1891.

Az EKE-gyereksíverseny kicsik és nagyok ünnepe, a közös együttléte, a találkozás, az együtt szurkolás. Jövőre családi síversenyt tervezünk. Mert mi más fűzheti még szorosabbá az unokák, szülők, nagyszülők kapcsolatát, mint a közös tervezés, az együtt és egymásért való versenyzés, egymás biztatása, végül a közös öröm, ünneplés.

Veres Ágnes

Pegazus és Szöcske

■ A reggel frissessége simogatja arcom, az izgalom bolygatja gyomrom, s érzem, ez minden e mérhetetlen világon, ami engem megmozgat. A nyugalom és a lendület. Korán kelni, hamar bringára pattanni, hogy az EKE újabb tájakra vezényeljen.

Minek nevezhetném magam... Fialat, gondtalan csavarnak az erőműben, aki úgy döntött, néha kilép a rutinból. A mindennapok nehezen mozgatnak meg, nem adnak elég teret, lehetőséget. A város sokszor fullasztó és kimerítő. Menekvés. Kárpótlás. Elevenység. Az EKE ezt is jelentheti, nekem ezt. Nem vagyok élsportoló, félre ne értsek! A mozgáshoz és természethez érzelmiileg kötődöm. Mert sportolni csakis úgy lehet, ahogyan azt az EKE is elgondolja, szoros fönődásban a természettel, az élő környezettel.

A biciklizés több a valóságnál, egy kiskapu a soha véget nem érő utazás felé. Meditáció, kapcsolódás, erőforrás. A bicikli lehet rudakból

összetakolt, élettelen test, jármű, eszköz, jó barát, személyes vonzalom. Pegazus és Szöcske a két társam. Pegazussal a várost szeljük át hosszában és széltében, Szöcske mérhetetlen

elevenességével szökell a sáros utakon, vad ösvényeken, bozótos domboldalon. A mesés, vadregényes tájak felizítják fantáziánkat és akár láthatjuk is magunk előtt Jókai sorait, Kós Károly lábnyomait, hallhatjuk Vasvári csatakiáltásait. Tanítás és gyönyörködtetés az EKE túráin.

Néhány éve találkozom ezzel a szervezettel, csak most kezdem igazán kóstolgatni. S ez a kis falat is nagyon ízlik. Erőt és jókedvet láttam, vidámságot, kitartást, együttműködést. Családokat és magányosokat, akik társaságra leltek. Szeretem, mert célokat nyújt, lehetőséget biztosít, szeretem, mert kalandra csábít!

Pánczél Kata

Én oda soha többé fel nem mászom...

■ Mindig is kocaturistaként tekintettem magamra, sosem gondoltam volna, hogy egyszer majd a teljesítménytúrák fogják jelenteni számomra a valódi kapcsolódást. Az EKE Kolozsvár 1891 szervezte emlék- és teljesítménytúrákkal pont így jártam 2017-ben és 2018-ban. Tavaly a Jókai 30 km-es gyalogos változatára neveztem be. Este már alig bírtam lejönni a Székelykőről, megfogadtam, hogy én oda soha többé fel nem mászom. Fél év múlva ismét a Székelykő csúcsáról fotóztam Torockót, a következő Jókain alig volt gondom az ereszkedéssel. Idén a Jókai után kipróbáltam a kerékpáros Vasvári 100-at, és azt hittem, ott pusztulok a Havasnyárfalu előtti emelkedőn. Hogy aztán szinte transzban guruljak le Jósikafalvától Kiskalotáig. A Kós Károly-túrák sétaringázós változa-

tára, a 35 km-esre neveztem a barátaimmal. Túl könnyűnek véltük, már Kolozsvárról kerékpárral indultunk Sztánára, így még a rajt előtt, a Nagypetri és Kispetri közötti bringatolásban kikészültünk, de a rajt után már nagyon élveztük. Nemcsak a 100 feletti kilométer jött össze, hanem a tökéletes kikapcsolódás is. 2018-ban harmadjára bizonyosodtam meg róla, hogy ha le akarom rázni az egész heti ücsörgést a számítógép előtt, a szellemi fáradtságot, a stresszt, a szétesést, akkor legjobb, ha hétvégén minden fizikai erőmet elégetem egy le-nyűgöző tájban. A teljes fizikai kimerülés a természetben a leghatásosabb feltöltődés leg-
alább egy hétre.

Szabó Tünde

Rókalátogatás 2000 m felett a Retyezátban

■ Két éve, hogy István barátommal a régen tervezett retyezáti túrát sikerült tető alá hoznunk. Nagy lendülettel – és hátizsákkal –, ragyogó időben kapaszkodtunk fel a Bukura-tóhoz. A Föld gravitációját hasznosítva „ejtettük” zsákjainkat a fűre, és megkezdjük a sátrak felhúzását. Ilyenkor mindent ki kell rámolni a hátizsákból, mert a legalján szokott lenni a sátor és hálósák. A zsák minden tartalma a fűre kerül, és következhet a sátorverés. Ez minden környező jelenségről elvonja a figyelmet, így volt ez akkor is. A nagy igyekezet közepette arra lettem figyelmes, hogy a hátam mögött a zsákom mellett műanyag zacskó zizeg. Hátrafordultam, úgy másfél méterre mögöttem egy róka, fiatal, szép fényes bundájú, éppen az élelmiszeres zacskót „tanulmányozta”, és a kolbászt tartalmazó csomagot próbálta elvinni. Mondtam neki, hogy miért viszi, hiszen nem az övé! Erre óvatosan lerakta a fűre és pár métert eltávolodott. Gondoltam, érti a szavam. Biztonság kedvéért mindent visszaraktam a hátizsákba és folytattam a sátorverést. István is „bebiztosította” az élelmiszeres csomagját. A vendég róka nem tárgított, ott téblábolt a közelünkben,

nem távolodott 8-10 m-nél messzebbre. Tőlünk 5-6 m-re le is feküdt, és elnyújtott lábára fektetve fejét még aludt is egyet.

Miután befejeztük a sátorverést, látva, hogy a „vendég” nem tágit, kézbevevük fényképezőgépeinket, és jó fél órát fényképeztük minden oldalról újdonsült barátunkat. A róka fekvő helyzetével kezdve, a portréval befejezve, minden lehető képet elkészítettünk. Az éhség erőt vett rajtunk, és a vacsorát elfogyasztani lehuppantunk egy-egy kőre. A rókánk nem tárgított, vacsora közben természetesen ő is kapott falatokat. A bő

vacsora elköltése után sátrainkba vonulva a rendcsinálás kényeszerű tevékenységét műveltük, amikor hallom István hangját, hogy néztek csak ki a sátorból. A mellékelt képet akkor készítette, amikor éppen kikandikáltam a sátor nyílásán, ahol a rókával „farkasszemet” néztünk.

Másnap délután kedves látogatónk ismét tiszteletét tette, és majdnem egy órát téblábolt a közelünkben. Ismét képek egész sorát készítettük a nagyon barátságos vendégről, na meg a vacsorát is megosztottuk vele.

Az idén szeptember közepén ismét ellátogattam, most már csak magamban, a Retyezát Bukura katlanába. A tó körül csupán három sátor volt, nagyon békés hangulat uralkodott. Első este azzal bajlódtam, hogy fényképen megörökítem a Tejutat. A város fényszennyezése miatt itthon jóformán semmi nem látszik belőle, ott pedig csillagok milliói sziporkáltak a égen. A sikeres fotózás után álomra hajtottam fejem. Éjfél körül a teáskannám zörgésére ébredtem. A sátorból kimászva, a fejlámpa fényénél egy róka szempárjának két kis reflektorát láttam úgy 10 méterre, amint nagy meglepődéssel majszolta a 4 napi szalámiadagomat, amit ezúttal már sikeresen megszerzett. Szerencsére a törpefenyők közötti sok piros áfonya bőségesen pótolta a hiányt. Talán a róka is tisztában lehetett azzal, hogy bőven van mit enni, így nem veszteség, amit elvitt. Majdnem biztosra veszem, hogy a róka ugyanaz volt, mint két évvel ezelőtt. Ismerős barát. Így számára a madárlátta szalámi újratálkozásunk pecsétje és ajándéka volt.

Farkas György

Bakancslista

■ **December 5. (szerda):** Mikulás-várás a Péter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Székely Lavotta. Mikulások: Pilibák Piroska és Szabó János ♦ 18 órától közgyűlés a János Zsigmond Unitárius Kollégiumban (fizikum, földszint).

■ **December 6. (csütörtök):** 18 órától választmányi gyűlés és a túravezetői testület tanácskozása az Apáczai Csere János Elméleti Líceumban (9-es terem, földszint).

■ **December 9. (vasárnap):** Kirándulás Torockóra és a Kőközi-szorosba (gyalog 10 km), Nagyenyeden borkóstoló. Találkozás 8 órakor a Flipnél. Szervező: Vlád Pál. Érdeklődni telefonon Kosztin Erikánál.

■ **December 10. (hétfő):** Házsongárdi séta. Találkozás 14 órakor a temető bejáratánál. Szervezők: Kovács D. Zsuzsa és Lőrinczi István.

■ **December 11. (kedd):** Nemzetközi Hegy Nap: Rekető-Izsár-Pape-Hidegzsamos üzem (13 km, 600 m szintkülönbség, menetidő 6 óra). Szervező: Kiss János. Érdeklődni telefonon.

■ **December 12. (szerda):** István-forrás (9 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Székely Lavotta.

■ **December 13–15. (csütörtök–szombat):** Munkatúra Csucsán. Találkozás 7 órakor a vasútállomáson. Szervező: Bagaméri Tibor.

■ **December 15. (szombat):** Hagymányos borforralás a Bácsi-torokban. Találkozás 9 órakor a Törökvágás tetején (a falumúzeum előtt). Szervező: Szilágyi András.

■ **December 19. (szerda):** Cérna-forrás (8 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Székely Lavotta.

■ **December 20–22. (csütörtök–szombat):** Munkatúra Csucsán. Találkozás 7 órakor a vasútállomáson. Bejelentkezni telefonon. Szervező: Bagaméri Tibor.

■ **December 26. (szerda):** Rejtett-forrás (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Székely Lavotta. ♦ Karácsonyi séta a Sárosbükben (15 km, 250 m szintkülönbség). Találkozás 8.45 órakor a 40-es (M16) autóbussz román opera melletti megállójában. Szervező: Kiss János.

■ **December 29. (szombat):** Év végi séta a szászfenesi erdőben (12 km). Találkozás 9.25 órakor a 9-es autóbussz Bucium utcai megállójában (M21 autóbusszal Szászfenesig és vissza). Szervező: Pál Gyöngyi.

Ügyfélszolgálat

■ **Ideiglenes iroda:** Magyar/1989 December 21 utca 116., hétfőtől csütörtökig 10–14 óra között. ♦ **Pénztár** (Fürdő/ Cardinal Iuliu Hossu utca 20. sz., 13-as ajtó): hétfő 17–18, csütörtök 11–12 óra között. ♦ **EKE fotóklub:** kedden 17 órától. ♦ **Könyvtár:** hétfőn 17–18 óra között.

Túravezetők, szervezők elérhetőségei

Bagaméri Tibor 0742-776930, Csorba Anna 0740-407652, Fazakas Ferenc 0752-640319, Kiss János 0364-807639, Kosztin Erika 0746-055926, Pál Gyöngyi 0742-373546, Székely Lavotta 0748-036290, Szilágyi András 0742-625130, Vlád Pál 0264-435866, Elnök: Szima Márton 0766-703575, Titkár: Branea Róbert 0723-400496, Pénztáros: Molnár Ildikó 0742-471280, Könyvtáros: Székely Lavotta.